

Ad Pentecostales ferias pie celebrandas, unctionem medicam eamque spiritualem ... Academiae civibus in memoriam revocat / [Johann Ernst Schaper].

Contributors

Schaper, Johann Ernst, 1668-1721.

Publication/Creation

Rostock : J. Weppling, [1711]

Persistent URL

<https://wellcomecollection.org/works/fhycasts>

License and attribution

This work has been identified as being free of known restrictions under copyright law, including all related and neighbouring rights and is being made available under the Creative Commons, Public Domain Mark.

You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial purposes, without asking permission.

Wellcome Collection
183 Euston Road
London NW1 2BE UK
T +44 (0)20 7611 8722
E library@wellcomecollection.org
<https://wellcomecollection.org>

RECTOR

ACADEMIÆ ROSTOCHIENSIS

JOHANNES ERNE-
STUS SCHAPER,

MED. DOCT. EJUSQUE PROF. PUBL. ET OR-
DIN. FACULT. SUÆ SENIOR, SERENISSIMI DUCIS
MECKLENBURGENSIUM REGENTIS ARCHIATER
ET CONSILIARIUS AULICUS,

AD

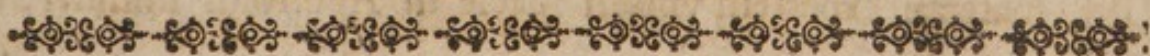
PENTECO-
STALES FE-
RIAS

PIE CELEBRANDAS;

UNCTIONEM MEDICAM
EAMQUE SPIRITUALEM,

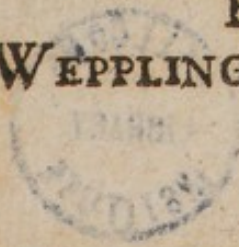
SINGULIS ACADEMIÆ CIVIBUS

MEMORIAM REVOCAT, EJUSQ; PERENNEM USUM
ADVERSUS SECULI HUIUS CONTAGIONEM
SUMMOPERE COMMENDAT.

ROSTOCHII,

apud JOH. WEPPLINGI, SERENISS. PRINC. & ACAD. Typogr.

N quanta jam post lapsum ma-
 lorum contagione nos miseri versomur,
 nisi ipsis sensibus & quotidiana experi-
 entia de terribili generis humani corru-
 ptione commonefieremus, dum tantam
in Ecclesia, opinionum pravitatem, morum
 perversitatem, piorum etiam tentatio-
 nes ac lapsus, in *Republica*, magnas re-
 rum confusiones, immanes hominum
 strages, sanguinis profusiones, ac com-
 munes calamitates, in *privata* verò *vita*, varios tristesque casus,
 miserias, æumnas, morbosque non sine summo dolore conspici-
 mus, sola certe mediorum, quibus DEUS ad restituendam nobis
 deperditam salutem utitur, consideratio satis docere potest. Quam
 insolita enim, quam violenta & portentosa remedia ob mali despe-
 rationem adhibere compellitur divina misericordia! Ea profecto,
 quæ in animum quis haud inducere aut credere posset, nisi divi-
 na SPIRITUS SANCTI gratia collustratus. Quam portento-
 sum enim, audire DEI Filium, purissimum illud ac sanctissimum
 Numen, rerumque omnium Conditorem, alvum ac semen Virginis,
 ut homines redimeret, non fastidire, atque, ut Hieronymus lo-
 quitur, in utero novem mensibus, ut nascatur, expectare, fasti-
 dia sustinere, ac tandem cruentum egredi! Quam violentum est,
 DEI dilectissimum pro salute nostra servili affici supplicio, ac DEUM
 in cruce pati & mori! Quam insolitum est, SPIRITUM SAN-
 CTUM materiae expertem visibili specie in Apostolos immitti, iis-
 que

que constanter conjungi ! atq; durum etiam istud videtur, pios hos CHRISTI Discipulos SANCTI SPIRITUS gratia & lumine illustres, Deoque dilectos, non furoribus tantum atque odiis mundi, sed cruciatibus etiam & cædi objici, modo ut Evangelii præconio rebellis tandem aliquando mundus obsequatur, DEO reconcilietur, tamque difficili ratione servetur. Hanc igitur & communem & suam quisque consideremus O Cives! miseriam, depletemus peccati contagionem, atque ut corpori, cum ægrotat, medicinam & remedia adhibemus, ita quoque ut ægrotanti, imbecilli, vulnerato, afflicto animo certa afferatur medela, semper solliciti simus, certissimum persuasi, vix tot, tam graves tamque periculosas experiri imbecille corpus nostrum infirmitates, quot & quantis iisque exitiis morbis mens humana conflictatur atque intabescit. Præsto autem est divina medicans gratia, ipse occurrit DEUS, ipse promptâ in auxilium vulnerum atque morborum venit voluntate, effundit sacrum SPIRITUS SANCTI oleum, ac salutifero hoc unguento omnium morbida corda delibuta cupit. Hujus quondam per Apostolos in primæva Ecclesia visibile dedit symbolum ipse CHRISTUS, cum Discipuli poenitentiam prædicare jussi etiam ægrotos oleo ungerent sicque sanitati restituerent Marc. VI. 12. seq. Quæritum suis etiam postea commendavit Apostolus Jacobus Cap. V. 14. Verum ut alia in Ecclesiæ Christianæ incunabulis miraculosa dona dudum cessarunt, ita hujus quoque olei vis exspiravit, quicquid etiam alii diversis temporibus de variis sacro oleo editis miraculis gloriantur, quale forte etiam istud est, quod in scripto, *Relation von der Wunder-Cur / so am lahmen Mäddgen Anna Munnings durch Glaub und Salb-Dele erwiesen / übersetzt auß dem Englischen anno 1707. relatum* legimus. Constans autem & ad finem usque seculi duraturum est *χρῆσμα* illud, sive sacra SPIRITUS SANCTI unctio, cujus usum ac divinam virtutem Johannes Apostolus tantopere omnibus Christianis I. Joh. II. 20. commendat, *at vos, inquit, unctionem habetis a Sancto illo & nostis omnia: & v. 27. Sed unctio, quam vos accepistis ab eo, manet in vobis: nec necesse habetis, ut quisquam doceat vos:*

verum sicut eadem unctio docet vos de omnibus, etiam verum est
& non est mendacium: & sicut docuit vos, manete in eo. Quan-
tum hic discedant à verborum veritate Pontificii, monstri illi
ungendi artifices, quantumque etiam salutis tribuant unctionibus
suis, non tantum in aliis rebus sacris, sed in ipsa etiam Baptismi
administratione, nolo huc multis transferbere. Prætereo etiam
Enthusiastas illos Quackeros, miserum illud hominum genus, qui
dum ab externis Pontificiorum nugis cupiunt remotiores esse, in-
ternis mentis suæ lusibus ita abripiuntur, ut nec sacris literis di-
vinam virtutem tribuant, magis confidentes interno suo Spiri-
tui ejusque suggestionibus, provocantes interim semper ad uncti-
onem illam S. Johannis. Id tamen dolendum, in nostra etiam
Ecclesia excrevisse tandem Indifferentistas, tanquam excremen-
tum quoddam impietatis, qui dum omnem veritatem divinant
oppugnant, dum priscam doctrinæ formam invertunt, omnem-
que institutionem, Catecheses & Systemata rejiciunt, solam un-
ctionem Johannis sibi relictam esse putant, quâ se solantur &
tuentur, Christianos clamantes unionem omnia docere, inde nec
informatione ipsis, nec Doctore, nec libris opus esse. Vah!
quantum Dippelius ille famosus tumultuatur! quantum libellus
ille Lutherus ante Lutheranismum inscriptus, ipsis etiam Lutheri
verbis abusus! quantum etiam Arnoldus ille, & quantum alii!
quorum verba afferre non permittit rei nostræ brevitās. Alia
mens est Sancti Johannis, alia verba, aliusque Scopus divi-
næ veritatis. In eo namque occupatur Apostolus, ut contra
Antichristos illos Ecclesiam turbantes in memoriam revocet doctri-
nam illam cœlestem de JESU CHRISTO vero Messia ac Salvarore
mundi, quam Christiani, ad quos scribit, jam ante sparsos
Anti-Christorum furores, sive ab ipso Apostolo, sive ab aliis
viris Apostolicis, purisque Doctoribus & Catechetis acceptam
in baptismo solemnī ritu piè amplexi ac professi erant. Hoc
chrisma, hæc unctio est SANCTI SPIRITUS, quæ Christianis
etiam nomen suum fecit. Christianos compellat Johannes, id
est homines non nova doctrina imbuendos, quod Antichristi
illi tentabant, sed tales, qui jam informati satis erant Apostolica
doctrina

doctrina v. 21, qui abluti jam erant Sacro baptismatis fonte ceu renati
& Filii Dei cap. III. 1., non spernentes testem salutis suæ aquam cap.
V. 8, qui jam credebant in nomen Filii DEI v. 13, qui testati jam
erant victoriam fidei suæ, quam de mundo & Diabolo reportave-
rant, C. II. 13, 14. Dumq; ex auditu hausisse dicuntur veritatem
illam ab initio Cap. II. 24, dumq; ipsis etiam Johannes scribit, ut
magis confirmentur, Cap. I. 4, palam est, non posse per uncti-
onem intelligi corpoream illam, quæ corpus afficit, aut Spiritum il-
lum internum, qui est sine informatione externa, sine Scriptura, cui
attendere jubemur tanquam firmiori luci quacunq; aliâ etiam coelesti
2. Petr. I. 19, si illuminari velimus ad salutem: sed doctrina illa Evan-
gelii, quæ dum aures circumfluxerat, in animos etiam ipsos influxerat
quàm suavissimè, ut in obsequium fidei concederent discipuli illi
Johannis, velut perfusi oleo, quò emolliuntur & flectuntur mem-
bra rigida. Hoc unguentum est odoriferum Cant. I. 3, hæc fra-
grantia illa est & odor vitæ 2. Cor. II 15. sqq. reficiens semper animam,
quoties memoria tantæ salutis recurrit, ut solum etiam Chrismatis
nomen sufficere putaverit Johannes ad suavitatem Evangelii expri-
mendam & veritatem retinendam. Lux enim est in hoc Chrismate,
quæ ad æternam vitam suos radios diffundit, vita est & ipsa virtus
divina. Unde enim doctrina fidei, nisi ex Scriptura, quæ est ipsa
ὁ λόγος & divinæ virtutis, qua non potest esse major. Anne
lampades illæ virginum prudentum lucidæ fuere? anne exstingui
potuere, quamdiu oleum aderat Matth. XXV? quomodo lucem
non habeat, quod ipsas tenebras mentis dispellit plus quam Ægyp-
tiacas? Chrisma est ad animæ conservationem, ad infinitos ejus
recessus penetrans, eosq; dividens & dijudicans. Ast divinæ lucis
oportet esse, quod ad interiora animæ accedit, quæ sunt abditissi-
ma. Quid juvat Chrisma illud, quod in superficie cutis hæret,
non altius permeans? & tamen tenebricosa possunt esse, quæ cor-
pori applicantur. Verùm animæ, quæ medentur, ipsam lucem affe-
rant necesse est, dum morbus animæ & mors in ipsis tenebris con-
sistunt Ephes. IV. 18, vita verò in luce id est agnitione DEI in JESU
CHRISTO Salvatore nostro Joh. XVII. 3. Atq; dum lucem etiam
animis accendit baptismus, eamq; auget, non adeò mirum suo eti-

am Chrismate Johannem respexisse baptismum, maximè cum idem etiam velint antiquissimi Patres baptismum Chrisma vocantes. Huc conferebatur, quicquid acceperant Catechumeni ex doctrina fidei, hic profitebantur publicè, hic jurabant fidem Christo, tanquam illuminati perfectionem suam nacti, *τίλδοι* illi Christiani contra quemcunq; hostium impetum. Non enim sine examine & inquisitione fidei ejusq; reddendæ rationis admittebantur homines ad baptismum. Factum inde, ut, dum omnis doctrina fidei eò quasi confluebat, baptismus etiam *Φωτισμός* veteribus sit appellatus, Petro verò *ἐπερώτημα* bonæ conscientiae erga DEUM I. Petr. III. 21. ex interrogatione illa fidei, quam reddebant ante baptismum. Hoc ergò Chrisma opponit adversariis Apostolus, hoc urget, hoc commendat quam gravissimè. Ut enim prudens belli Dux, cum res ad defectionem spectant, vix magis appositâ oratione militum fluctuantes animos à defectionis cogitatione ad obsequii constantiam traducere potest, quam cum fidem ipsis semel juratam atq; Sacramentum illud, quo se solenni inter milites ceremonia ad obsequium Imperatoris obstrinxerunt, in memoriam revocat: Ita Johannes etiam Apostolus aptiori ad persuadendum oratione uti haud potuit, quam cum suorum animos, Anti-Christi contumeliosis sermonibus mundiçve illecebris sollicitatos, ad baptismi sacramentum, quo in Christi verba juraverant, revocaret, ne fidei desertores fierent, tantæ salutis thesauros prodigentes, tantiq; amoris, quo nos DEUS prosequitur, divitias contemnentes. Non ergò novæ hæresi, non mundi irritamentis aures, ne dum obsequium præbendum esse, sed cogitandum, quod jam semel per baptismum atq; verâ doctrinæ cœlestis agnitione mundum & quicquid in mundo est, Diabolum, peccatum, hæreses & voluptates divina virtute vicissent Cap. V, 4. eosq; etiam in eadem progressus fecissent, ut scirent omnia, repleti quippe omni cognitione, ut se invicem etiam possent *καθ' ἑαυτὸν*, apud animum rectè disponere & instruere juxta Rom. XV. 14, docente ipsos Chrismate illo, quod est per doctrinam priorem, de omnibus. v. 27. Ita verò purgat hæc doctrina fidei, unctio illa SPIRITUS, dispellit aliena quæ nocent, præservat à putredine & corruptione mentis, sanat & emollit mores, & munit etiam adversus potestatem aeris, per quem feruntur spiritus mali. Quæ omnia sicut unguentis propria

pria, ita pulcherrime etiam huc conveniunt, ut non sine causa omnem doctrinam fidei Chrifti nomine complexus fit Johannes. Non vacat neq; permittit instituti ratio rem amplius persequi. Id tamen relinquitur, ut ad nos ipsos redeamus, Cives optimi! non dicta scriptaq; hæc existimantes primi tantum seculi Christianis, sed nobis etiam, qui eandem fidem sequimur, qui iisdem etiam tentationum periculis objicimur. Vah! quantum nobis insidiatur idem ille capitalis Christi hostis Satanas. Quam obnixè molitur unctionis præsidium & gloriam nobis perdere, alia atq; alia æq; tamen fallente via contra nos incedens. Arma, quibus oppugnat nos, peccata sunt, profani seculi mores atq; indoles corrupta, vitæ scandala sunt, mundi amor, ipsa cheu! caro nostra & multiplex illa deploranda errorum varietas, impunitas & admiratio. Quid consilii in tantis rerum angustiis, in tanta perturbatione? Scripturam teneamus Amici, ea, quæ fas est, fidei & pietatis cura! hæc nobis sit fidei & morum norma: *non* internus Spiritus nobis alia eaq; nova revelans Gal. I. 8, sqq. *non* carnis etiam pios sollicitantis *Ἐρωτηα* & superbum rationis arbitrium Num. XV. 9. *non* mundi vulgiq; iudicium, plausus & auctoritas Joh. V. 44, de quo vere etiam Seneca: Cap. I. de vita beata: *nullares majoribus malis implicat quam quod ad rumorem componimur, optimarati ea, quæ magno assensu recepta sunt, quorumq; exempla multa sunt, nec ad rationem: (adde Scripturam) sed ad similitudinem vivimus: non* seculi profani genium I. Joh. V. 19, vel quicquid unctioni nostræ adversum est & divinæ in baptismo acceptæ regulæ, qua cum Satana, mundo & peccatis non solum divortium fecimus, sed etiam iisdem mortui sumus Rom. VI. 3. seqq. in cœleste regnum inuncti. Hic finis est unctionis nostræ à SANC-
TO SPIRITU factæ, hic verus usus est baptismi, quo de mundo & peccatis nostris triumphamus. Non deseramus fidem hanc, Cives optimi! ceu transfugæ ad impietatis castra, sed componamus ad sanctissimæ hujus & doctrinæ & vitæ regulam ex Scriptura omnem vitam nostram, mores, studia, & quicquid obversatur, sensibus nostris. Hoc verbum divinis literis consignatum est, quo in suavissimam consuetudinem & familiaritatem cœlestis Patris & Filii Redemptoris nostri æterni pervenimus. Illud est quo animus
noster

noſter SPIRITU SANCTO eū oleo lætitæ perfunditur, atque in
vitæ miſeriis & peccati dolore delinitur: Illud eſt in quo cœ-
leſtem hunc Doctorem loquentem, admonentem, conſolantem &
informantem audimus, quotieſcunque accedimus. Quàm infelices
ſunt, qui in tanta DEI gratia, in tanta Evangelii luce, quā cir-
cumfuſi ſumus, curam ſalutis tamen ſuæ in minimis ponunt, rem
divinam velut alienam à ſe putantes. Vah! quanta impietate
feruntur Studioſi quidam etiam in ædibus ſacris, quantum indul-
gent carnis ſuæ libidini, ut non dubitent in mala quæque abire,
etiam ubi ſacra ſunt! Quid putatis verò O Mei? ane ita
conjungere licet lucem cum tenebris, CHRISTUM cum Belial? an-
ne degenerare ita fas eſt fidem Chriſtianam in apertam mentis ma-
litiā? an in Eccleſiæ & Doctorum veſtrorum oculis ita furere
licet? Ubi eſt baptiſmi, ubi unctionis veſtræ, ubi cœleſtis do-
ctrinæ memoria? Comparatur Evangelium etiam ideo Chriſma-
ti, quia tenacius vult hæere in animis hominum, ſicut oleum
firmius adhæret, & altius ſe inſinuat, quam aqua. At veſtra
ſic impietas plane in contrarium hic nititur, ut ne veſtigium qui-
dem appareat divinæ veritatis apud Vos. Redeatis tandem ve-
lim rogoq; ad ſaniorē mentem, ne gravius tandem ſtatuatur in
Vos & DEI & hominum ira. Ipſe verò DEUS pacis ſanctos nos
reddat per omnes partes & in omnem finem ſalutis noſtræ, & con-
ſervetur nobis integer Spiritus, qui omnem habet ſortem fidei,
& anima & corpus inculpate in adventu DOMINI

NOSTRI JESU CHRISTI 1. Theſ.

ſal. V. 23.

P. P. Sub Sigillo RECTORATUS
Academici, in ipſo Penteco-
ſtes Feſto

Anno R. S. M DCCXI.

✠(O)✠

